

Klaus Rifbjerg Selskabet

Per-Olof Johansson

Klaus Rifbjerg Selskabet er vist ikke stiftet endnu. Hvis ikke, så bør det gøres snarest. For jeg kan ikke forstå at det kun er afdøde forfattere, for hvem man laver selskaber. Klaus Rifbjerg producerer endnu på livet løs, og man skal da vist være stået tidligt op hvis man skal have læst alt, han har fået publiceret. Så vidt jeg kan se, kan den danske Wikipedia slet ikke følge med. Sikke meget et selskab til hans ære ville kunne få at vide af hestens egen mund!

Jeg har hans såkaldte tilfældighedsroman Alea foran mig i en paperbackudgave. Her slutter listen af udgivelser 2004 og fylder 3½ side med lille skrift. Af de første ti år kan jeg se at jeg har læst 50 % – siden meget mindre. Er bedst faldet ind i digtene eller det digtagtige – men romanen Esben læste jeg da. Og for resten: I mange år klippede jeg flittigt i aviser og har vist et par kasser med KR.

Alea har jeg syntes var interessant, men den er da svær at karakterisere, for noget synes at være fiktion, noget faktisk erindring, og hvor hvad ender og

begynder er ganske svært at få rede på – og noget af charmen ved bogen. Men det er netop i et sådan tilfælde et litterært selskab vil kunne være beskæftiget de næste hundrede år: ER dette digtet, sandt eller falskt, husker han rigtigt eller forkert, har han udtrykt det modsatte synspunkt et andet sted. Når hr. og fru Rifbjerg som han kalder dem,, går hjem fra en litterær sammenkomst til de børnepassende forældre, virker det ganske autentisk og meget meget morsomt tidstypisk for både 60'erne og langt ind i det nye årtusinde!.

Der er også en masse debatindlæg, og jeg hefter mig ved kritikken af den åndelighed han ser komme væltende ind over os. Hvorfor kaster forfatterne ikke deres energi ind på de at få løst de faktiske problemer i verden. Hvorfor har de ikke ”et energisk overskud stort nok til blot antydningen af, at der findes udveje, materielt og mentalt – som ikke nødvendigvis behøver at gå over det religiøse.”

Jeg kan se, at jeg i første omgang tog det stykke, som følger efter alt for personligt, for jeg har jo altid blandet politik ind i mine gøremål, slet ikke satset på at tjene penge på digte. Men det som ramte mig var selvfølgelig, at kritikken kan opleves som rettet mod den, der bliver ved med at udgive bøger, selvom han ikke kan notere nogen succes med det. Og så er det oven i købet mestendels nogle små bitte bøger! Her kan læseren så bladre frem fra side 115 til side 460 og læse de tre sider med hr. Rifbjergs mammutproduktion! Hvem hr. Rifbjerg egentlig tænker på, kunne så være en opgave for 'Klaus Rifbjerg Selskabet' at finde ud af. Det ligner ham egentlig ikke, ikke at sætte navn på, men det er nok fordi, det er så indlysende, hvem han mener, men altså ikke for mig. Selvom jeg ikke ved, hvem præcist han mener, så synes jeg stykket er morsomt og provokerende for os småbøgerudgivere, og citerer det derfor in extenso. Bemærk at citationstegnene er hr. Rifbjergs!

”Det er *for meget*,” vil man sig ”jeg kan ikke klare det! Der må være et kontor højere oppe, som kan tage sig af de ting eller i hvert fald hjælpe mig med at finde ud af, hvordan jeg finder ud af det, hvordan jeg finder ud af at betale mine regninger, og finde en ordentlig forlægger og et publikum. Jeg kan jo ikke gøre en skid ved alt det andet alligevel, og det er faktisk synd – ikke at jeg ikke kan gøre noget ved det, men fordi det er så synd for mig. Jeg er jo talentfuld, jeg har skrevet flere bøger, mange af dem er på over firs sider, jeg skriver ikke for nogen andre end mig selv, sådan er det, og det er ikke min skyld, at ingen gider læse det. Det er for en gangs skyld deres skyld, må jeg være her. Jeg ville gerne skrive 95 sider, ja 125 sider, men foreløbig kan jeg ikke, derfor tænker jeg meget på Gud og de store myter, og hvis jeg skal være helt ærlig, så har Gud et godt øje til mig, han er en flink fyr, han forstår nemlig *det hele* langt ud over universets kan og i mindst sekten dimensioner eller flere, jeg slet ikke kan forestille mig, og når han en dag sidder helt stille og hviler sig i tronstolen, mens hans lange hvide skæg hænger ned over knæene eller han ligefrem vender ryggen til sniger jeg mig lige så stille ind bagfra og giver ham et gok og sætter mig i hans stol, og så er jeg Gud!”

Egentlig er det utroligt, at en så succesfuld forfatter i den grad kan lade sig irritere af nogen åbenbart meget mindre succesfulde. Man kunne bedømme det som smålighed, og det gør Klaus Rifbjerg måske også i sin dagbog, hvem ved, det må 'Klaus Rifbjerg Selskabet' finde ud af. Hans manuskripter er overladt til Det Kongelige Bibliotek, måske følger der dagbøger med. Det fremgår af Det Kongelige Biblioteks hjemmeside, at Klaus Rifbjerg allerede i 1982 afleverede en stor del af sine breve, scrapbøger, manuskripter m.m. til Det Kongelige Bibliotek, og han har i de følgende årtier med jævne mellemrum deponeret yderligere dele af arkivet, der vil blive et af de største på biblioteket. 'Klaus Rifbjerg Selskabet' får nok at rive i!

